ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **EuroAuto Partner, s. r. o.,** se sídlem Dlouhá 297/18, Jihlava, zastoupen Mgr. Petrem Břečkou, advokátem se sídlem Chlumova 1436/3, Jihlava, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát,** se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 10. 2017, č. j. 50 A 39/2017 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím České obchodní inspekce, Inspektorát pro Jihočeský kraj a Vysočinu (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 11. 2016, č. j. ČOI 14260/16/2000/PR1539/ZOS/Ha, byla žalobci uložena pokuta ve výši 70 000 Kč za spáchání správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), kterého se žalobce měl dopustit uvedením nepravdivých informací o stavu ujetých kilometrů u prodávaného ojetého vozidla Renault Megane Scenic 1,6 16V, VIN: X (dále též „vozidlo“).

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 2. 2017, č. j. ČOI 156209/16/O100/2000/16/17/ Hl/Št, bylo zamítnuto odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

II.

[3] Žalobce podal ke Krajskému soudu v Brně (dále „krajský soud“) žalobu. Shora označeným rozsudkem krajský soud žalobu zamítl. Přisvědčil správním orgánům, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Podle názoru krajského soudu bylo v řízení prokázáno, že stěžovatel uváděl nepravdivé informace o počtu najetých kilometrů. Takové jednání lze považovat za nekalou obchodní praktiku ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele a judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014 - 52). Z důvodu, že v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatel uváděl nepravdivé informace o stavu najetých kilometrů (krajský soud poukázal na obsah správního spisu – zejména na Protokol o technické prohlídce č. CZ-3755-15-02-1122 ze dne 25. 2. 2015, dále též „Protokol o technické prohlídce ze dne 25. 2. 2015“ a na Protokol o měření emisí č. 826/2015 ze dne 25. 2. 2015, dále též „Protokol o měření emisí ze dne 25. 2. 2015“) nepovažoval krajský soud za nutné provádět výslech vlastníka vozidla (R. K., dále též „vlastník vozidla“). Skutkový stav byl podle krajského soudu zjištěn dostatečně. Krajský soud neshledal ani žádnou jinou vadu či nezákonnost, pro kterou by bylo nutno rozhodnutí žalovaného zrušit a žalobu proto jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Primárně poukázal na nepřezkoumatelnost závěrů rozsudku krajského soudu, zejména pak stran Protokolu o technické prohlídce ze dne 25. 2. 2015 a Protokolu o měření emisí ze dne 25. 2. 2015. Krajský soud uvedl, že technická prohlídka i měření emisí bylo prováděno různými osobami, tento svůj závěr však nijak neodůvodnil. Dále stěžovatel namítal, že pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele je nezbytně nutné, aby byla poskytnuta spotřebiteli věcně nesprávná a tedy nepravdivá informace. Tak tomu však v dané věci nebylo. Stěžovatel ve správním i soudním řízení tvrdil, že vozidlo mělo ke dni kontroly (16. 8. 2016) skutečně najeto 122.168 km a že údaj o počtu najetých kilometrů uvedený v Protokolu o technické prohlídce ze dne 25. 2. 2015 a v Protokolu o měření emisí ze dne 25. 2. 2015 (tj. 185.605 km) není údajem pravdivým. K prokázání svých tvrzení navrhoval provést výslech vlastníka vozidla. Správní orgán však tento klíčový důkaz neprovedl, aniž by se v rámci odůvodnění rozhodnutí řádně vypořádal s tím, proč tak neučinil. Dovozoval porušení § 3 správního řádu. Výše uvedené nenapravil ani krajský soud. Krajský soud vychází na podkladě judikatury Nejvyššího správního soudu z toho, že stěžovatel poskytl nepravdivou informaci o vozidle, což by spotřebitele mohlo vést k rozhodnutí o obchodní transakci, kterou by jinak neučinil. Stěžovatel však žádnou nepravdivou informaci neposkytl. Dále namítal, že správní orgány ani soud neměly vycházet z Protokolu o technické prohlídce ze dne 25. 2. 2015 a z Protokolu o měření emisí ze dne 25. 2. 2015, neboť tyto nejsou veřejnými listinami. Z výše uvedených důvodů navrhl zrušení rozsudku krajského soudu.

IV.

[5] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a na písemné vyjádření k žalobě. Žalobou napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno a je přezkoumatelné. Nedošlo k vadě řízení, která by měla vliv na jeho zákonnost. Ani rozsudek krajského soudu nelze považovat za nezákonný. Žalovaný má za to, že věc byla správně právně posouzena, stěžovatel se prokazatelně dopustil správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami, ve kterých stěžovatel dovozoval vady rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[8] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[9] Nejvyšší správní soud při zkoumání důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích*

nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.“

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný ani zatížen žádnou jinou vadou, pro kterou by bylo nutno jej zrušit. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Z rozsudku krajského soudu jednoznačně vyplývají důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby. Nutnost zrušení rozsudku pro vady řízení nezpůsobuje ani argumentace krajského soudu v tom smyslu, že technická prohlídka a měření emisí vozidla byly provedeny různými osobami. Je pravdou, že z protokolů o technické prohlídce a o měření emisí nevyplývá, kdo konkrétně zaznamenal v nich uvedený stav najetých kilometrů. Pro danou věc je však podstatné, zda již při uvedené technické prohlídce a při měření emisí dne 25. 2. 2015 mělo vozidlo najeto vyšší počet kilometrů, než následně (16. 8. 2016) uváděl stěžovatel při jeho nabízení k prodeji, a nikoliv zda údaj o počtu kilometrů v protokolech vyplnila jedna osoba či více osob. Z tohoto pohledu je tedy podstatné, zda je v protokolech uveden vyšší počet kilometrů, než uváděl stěžovatel. K tomu se zdejší soud vyjádří dále. Ani pochybení krajského soudu při označení ustanovení právního předpisu (zákona o ochraně spotřebitele) nevyvolává nutnost zrušení jeho rozsudku. Jedná se o formální pochybení. Je zcela zřejmé, z jakého ustanovení zákona o ochraně spotřebitele krajský soud vycházel.
[11] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami, ve kterých stěžovatel namítal nesprávné právní posouzení věci.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti uváděl, že pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele je nutné, aby ze strany prodávajícího byla poskytnuta spotřebiteli nepravdivá informace. Tak tomu však v dané věci nebylo. Stěžovatel ve správním i v soudním řízení tvrdil, že vozidlo mělo najeto skutečně 122.168 km a k prokázání toho navrhoval provést výslech vlastníka vozidla. Správní orgán však tomuto návrhu nevyhověl, aniž by se vypořádal s tím, proč tak neučinil. To nenapravil ani krajský soud, který na podkladě judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014 - 52) vyšel z toho, že stěžovatel poskytl nepravdivou informaci o vozidlu, což spotřebitele mohlo vést k rozhodnutí o obchodní transakci, kterou by jinak neučinil. Stěžovatel však žádnou nepravdivou informaci neposkytl.

[13] Stěžovatel tedy namítal, že jeho jednání nelze považovat za nekalou obchodní praktiku, a to z toho důvodu, že uváděl pravdivé informace o počtu najetých kilometrů. Právě z tohoto důvodu jeho jednání nelze podřadit pod § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Stěžovatele neuváděl, že by jeho jednání mělo být podřazeno pod jiné ustanovení zákona o ochraně spotřebitele či jinak nezpochybňoval zákonnost postupu správních orgánů, resp. soudu. Nejvyšší správní soud vázán dispoziční zásadou, která ovládá kasační řízení (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 3/2008 - 78), proto zaměřil svou pozornost na otázku, zda stěžovatel uváděl nepravdivé informace, resp. zda takové jednání lze podřadit pod § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

[14] Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, se výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí správního deliktu tím, že „*poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik*“.

[15] Podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika nekalá „*je-li v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobilá podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejímu působení vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě.*“

[16] Podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele se nekalou obchodní praktikou „*rozumí zejména klamavé konání podle § 5 nebo klamavé opomenutí podle § 5a a agresivní obchodní praktika podle § 5b. Obchodní praktiky, které se považují za nekalé za všech okolností, jsou uvedeny v příloze č. 1 a 2 tohoto zákona.*“

[17] Podle § 4 odst. 4 téhož zákona užívání nekalé obchodní praktiky „*před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí se zakazuje.*“

[18] Podle § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele se obchodní praktika považuje za klamavou, „*pokud obsahuje věcně nesprávnou informaci a je tedy nepravdivá, což vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.*“

[19] Uvedená úprava je výsledkem implementace směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (dále jen „směrnice o nekalých obchodních praktikách“), a je třeba ji proto vykládat v souladu s touto směrnicí a judikaturou Soudního dvora Evropské unie.

[20] V rozsudku ze dne 19. 9. 2013, ve věci C-435/11, *CHS Tour Services*, se Soudní dvůr zabýval otázkou vztahu čl. 5 odst. 2 (generální klauzule nekalých obchodních praktik), čl. 6 až 9 (definice klamavých a agresivních obchodních praktik) a přílohy I (výčet obchodních praktik, které jsou považovány za nekalé za všech okolností) směrnice o nekalých obchodních praktikách. Dospěl k závěru, že v případě, kdy obchodní praktika splňuje všechna kritéria uvedená v čl. 6 odst. 1 této směrnice, k tomu, aby byla kvalifikována jako klamavá praktika vůči spotřebiteli, není namístě ověřovat, zda je taková praktika rovněž v rozporu s požadavky náležité profesionální péče ve smyslu čl. 5 odst. 2 písm. a) téže směrnice, aby mohla být považována za nekalou, a tudíž zakázána na základě čl. 5 odst. 1 uvedené směrnice.

[21] Nejvyšší správní soud se k uvedenému rozsudku Soudního dvora vyjádřil např. v rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014 - 52, kde mj. uvedl, že: „*Podle Nejvyššího správního soudu vyplývá ze závěrů vyslovených Soudním dvorem v citovaném rozsudku, že vnitrostátní orgán musí při zjišťování, zda je obchodní praktika zakázaná podle zákona o ochraně spotřebitele, resp. směrnice o nekalých obchodních praktikách, postupovat následujícím způsobem. Nejprve je nutno vyhodnotit, zda uvedená obchodní praktika naplňuje znaky některé z nekalých obchodních praktik uvedených v přílohách č. 1 a č. 2 zákona o ochraně spotřebitele, resp. v příloze I citované směrnice, přičemž pro uvedené posouzení není nutné zohlednit otázku, zda předmětná praktika může narušit rozhodnutí průměrného spotřebitele o obchodní*

transakci. Pokud vnitrostátní orgán dospěje k závěru, že dotčené jednání nesplňuje kritéria žádné ze zakázaných praktik uvedených v příloze č. 1 a č. 2 zákona o ochraně spotřebitele, resp. příloze I citované směrnice, tak posuzuje, zda je obchodní praktika zakázána podle ust. § 5a zákona o ochraně spotřebitele, resp. čl. 8 až 9 citované směrnice, tj. zda se jedná o agresivní obchodní praktiku. Teprve poté, co vnitrostátní orgán dospěje k závěru, že se nejedná o agresivní praktiku, může posuzovat, zda předmětná obchodní praktika naplňuje znaky nekalé obchodní praktiky podle ust. § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, resp. čl. 5 odst. 2 směrnice o nekalých obchodních praktikách."

[22] V citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou agresivních obchodních praktik. Uvedené závěry však rovnocenně platí také pro otázku praktik klamavých (viz citovaný rozsudek Soudního dvora). Pokud lze tedy určitou obchodní praktiku označit za klamavou podle § 4 odst. 3 ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, není třeba již zkoumat naplnění podmínek generální klauzule v § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

[23] Nejvyšší správní soud přitom již opakovaně konstatoval, že uvádění nepravdivých informací při nabízení výrobku k prodeji lze podřadit pod nekalou obchodní praktiku. Viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 9 As 93/2016 - 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 As 117/2017 - 47, či ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 37. Např. v posledně uvedeném rozsudku (který prošel i testem ústavnosti – viz usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 1. 2018, č. j. II. ÚS 3729/17) Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že: „*Pokud lze tedy určitou obchodní praktiku označit za klamavou podle § 4 odst. 3 ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, není třeba již zkoumat naplnění podmínek generální klauzule v § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Tak tomu bylo také v posuzovaném případě, kdy prodejce poskytl při předvádění nepravdivou informaci o vlastnostech vozidla, což spotřebitele mohlo vést k rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil.*" Obdobně v rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 9 As 93/2016 - 27, zdejší soud shledal, že prodejce lze postihovat za porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik tehdy, pokud nepravdivě informoval spotřebitele o skutečně najetém množství kilometrů. Taková informace „*ovlivňuje rozhodnutí spotřebitele takové vozidlo koupit*."

[24] Nyní rozhodující senát dospěl k závěru, že výše uvedené lze plně vztáhnout i na nyní projednávaný případ.

[25] Ze správního spisu vyplývá, že dne 16. 8. 2016 navštívili zaměstnanci správního orgánu I. stupně stěžovatele (EuroAuto Partner, s. r. o.) za účelem předstíraného zájmu o koupi vozidla. V nabídce bylo i vozidlo Renault Megane Scenic 1,6 16V, VIN: X. Na informační kartě umístěné ve vozidle bylo uvedeno mj. i to, že vozidlo má najeto 122.168 km, a že se jedná o vůz s „doložitelnou historií najetých kilometrů". Obdobný údaj byl uveden i na počítadle (tachometru) ve vozidle. Tomu odpovídá i (ve spisu založený) inzerát uvedeného vozidla na internetu, kde rovněž je uvedeno, že stav tachometru činí 122.168 km. Stěžovatel (jeho zaměstnanec P. H.) byl následně dne 16. 8. 2016 dotazován, zda kilometry uvedené na počítadle ujetých kilometrů souhlasí se skutečně ujetými kilometry, na což mu bylo sděleno, že: „*Ano souhlasí, mám tady servisní knížku k vozidlu. Toto vozidlo nám dal do prodeje obchodník s ojetými vozidly, který nám jednou za čas doveze vozidlo k prodeji. Vždy nám dovoze vozidlo a vše pravdivě sdělí*".

[26] Správní orgán však následně zjistil, že mu byly (jako zájemci o koupi předmětného vozidla) poskytnuty nepravdivé informace o počtu najetých kilometrů. Např. z Protokolu o technické prohlídce ze dne 25. 2. 2015 a z Protokolu o měření emisí vozidla ze dne 25. 2. 2015 (které mu předložil uvedený zaměstnanec stěžovatele při kontrole dne 16. 8. 2016) zjistil, že vozidlo mělo k datu technické kontroly a k datu měření emisí (které proběhly v roce 2015) najeto 185.605 km, tj. o více než 60.000 km. Na základě uvedených zjištění zahájil správní orgán správní řízení, v rámci něhož ověřil, že vozidlo mělo k datu kontroly jednoznačně najeto více kilometrů, než uváděl stěžovatel. S tím se ztotožnil i žalovaný, který v žalobou napadeném rozhodnutí poukázal i na to, že vyšší počet kilometrů vyplývá i z evidence přístupné na stránkách Ministerstva dopravy (www.kontrolatachometru.cz). V ní je uvedeno, že uvedené vozidlo mělo ke dni 25. 2. 2015 najeto 185.605 km a ke dni 30. 3. 2015 186.011 km. Dále poukázal na to, že stěžovatel měl i řadu dalších možností, jak zjistit skutečný stav tachometru (např. si mohl pořídit záznam z databáze společnosti Cebia, mohl provést diagnostiku řídící jednotky atp.).

[27] S ohledem na uvedená zjištění (která mají oporu ve správním spisu) lze souhlasit s krajským soudem i správními orgány, že stěžovatel uváděl při nabízení předmětného vozidla k prodeji nepravdivé informace o počtu najetých kilometrů. S ohledem na uvedené pak nelze přijmout ani obranu stěžovatele v tom smyslu, že objektivně nemohl zjistit skutečný počet kilometrů. Stěžovatel měl řadu možností, jak ověřit skutečný počet najetých kilometrů (viz výše). Nelze tedy konstatovat ani to, že by stěžovatel vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil (§ 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele). Pro danou věc je irelevantní, že za uvedení nepravdivých informací je odpovědný zaměstnanec stěžovatele a další podobné informace, které nemohou z povahy věci vyloučit objektivní odpovědnost stěžovatele za předmětný delikt (viz rozsudek ze dne 19. 1. 2017, č. j. 9 As 93/2016 - 27). V dané věci nelze hovořit ani o tom, že by požadavky kladené na stěžovatele v pozici prodávajícího nebyly „*rozumné a přiměřené okolnostem.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 70/2015 - 56). Již z protokolu o technické prohlídce a z protokolu o měření emisí (které měl stěžovatel k dispozici) mohl zjistit skutečný počet najetých kilometrů. Ten mohl zjistit i z výše uvedených evidencí. Takto však stěžovatel nepostupoval a nabízel vozidlo k prodeji s ujištěním, že počet jím uváděných kilometrů odpovídá skutečnosti.

[28] Správním orgánům (resp. krajskému soudu) nelze vytýkat ani to, že neprovedly navrhovaný výslech svědka. Jak správní orgány, (tak i následně soud), se uvedeným návrhem zabývaly a řádně zdůvodnily, z jakého důvodu jej neprovedly. Jejich procesní postup tedy nelze považovat za rozporný s judikaturou Nejvyššího správního soudu či Ústavního soudu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011 - 121, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015 - 51, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13 atp.). Zdejší soud se ztotožňuje se správními orgány a krajským soudem i v tom, proč nebylo nutno vyhovět návrhu stěžovatele. Podle názoru soudu bylo provedeným dokazováním jednoznačně zjištěno, že počet ujetých kilometrů byl uveden nepravdivě; další dokazování tak bylo nadbytečné. Stran počtu najetých kilometrů tedy nelze hovořit o tom, že by nebyl zjištěn skutečný stav věci v souladu se zásadou materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu a bylo nutno trvat na jeho dalším zjišťování (srov. rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007 - 124, ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 As 160/2012 - 44, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, publ. pod. č. 2412/2011 Sb. NSS, ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69 atp.).

[29] Souhlasit nelze ani s kategorickým závěrem stěžovatele, že podkladem pro správní rozhodnutí mohou být pouze veřejné listiny. Podkladem pro správní rozhodnutí (vč. rozhodnutí o předmětném deliktu) nemusí být pouze veřejné listiny. Podle správního řádu mohou být podkladem pro správní rozhodnutí: návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé; k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek (viz § 50 a § 51 násl. správního řádu). I („neveřejné“) listiny tedy mohou sloužit jako podklad pro vydání rozhodnutí.

[30] Na základě všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[31] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu